Славейче

КАКВО МОГАТЪ МАЛКИТѢ СНѢЖКО

Вѣчно бѣлъ
и все засмѣнъ
ти пристигашъ отдалечъ,
о бѣлий Снѣжко, бѣлодрешко.

Радость свята и благата
ти ни носишъ на душата.
Радость мила за децата,
радость тупка имъ въ сърдцата.

Свѣтла радость заечава
въ детскитѣ сърдца.
И въ мигъ ржце разгръщатъ
и се радостно обръщатъ,

къмъ снѣжинкитѣ ти бѣли
вечъ отдавна завалѣли:
Падай, падай, Снѣжко бѣли,
ти ни правишъ бодри, смѣли.

Стоянка Димова, уч. IV отд., с. Батакъ

НАШЕТО СЕЛО

Селото ни се казва Михалци. То е получило името си последния начинъ: Едно време имало единъ болярин на име Михалаки или Михаилъ, внукъ на Кьосе Михаилъ. Тѣ били познати съ султана и той казалъ така: подарявамъ ти една мѣстность отъ моето обширно царство. Избери и ми кажи коя! Болярнътъ тръгналъ да обикаля. Обиколилъ много села и окото му паднало върху тази китна равнина, която и днесъ сжществува. Той се заселилъ въ нея и до день днешенъ селото ни носи името на този болярин. То се казва „Михалци". Разположено е въ политѣ на баира „Бърдото". Когато човѣкъ се изкачи на високо мѣсто, предъ очитѣ му се открива една чудна гледка: селото. Кжщитѣ на селото изглеждатъ като птички накацали по земята, а училището кацнало като голѣмъ и бѣлъ лебедъ.

Донка Петрова, у-ка
с. Михалци, Търновско

ЗАДАЧИ РЕБУСИ ГАТАНКИ

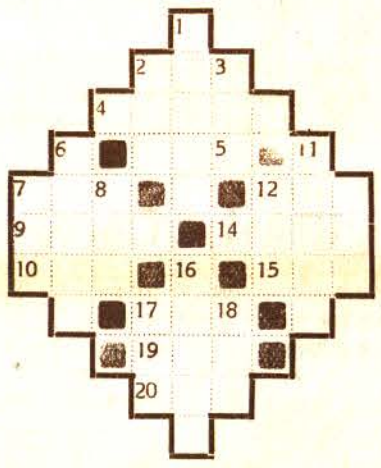

Хоризонтално: 2. Водно животно; 4. Европейски държавникъ; 5. Едно на нѣмски; 7. Животно; 9. Герои отъ повестьта „Нещастна фамилия"; 10. Подправка за ядене; 12. Увеселение; 14. Домашно животно; 15. Служи за спортъ; 17. Футболенъ играчъ; 19. Женско име; 20. Не е тежъкъ.

Отвесно: 1. Мжжко име; 3. Домашно животно; 6. Плодъ; 7. Не е обутъ; 8. Образува се следъ валенето на дъждъ; 11. Служи за предпазване отъ газово нападение; 12. Не е обутъ; 13. Кучешки ревъ; 16. Кварталъ въ Цариградъ; 17. Увеселение; 18. Въпросъ.

1. Име на градъ въ Срѣдногорието, махнатъ ли се последнитѣ четири букви и се прибави една гласна, става нѣщо много полезно за човѣшкия организъмъ.

2. Градъ въ тракийската низина, махнатъ ли се последнитѣ две букви, става нѣщо съ което си служатъ земедѣлцитѣ.

Задава: Иванъ Ст. Костовъ, у-къ с. Долна-бѣла рѣчка, Берковско

3. Име на рѣка въ Африка. Смѣни ли се първата буква, става германски градъ.

4. Презъ м. мартъ се появява едно чудовище. Множина го гонятъ, малко го улавятъ, между два балкана го убиватъ. Що е?

Задава: Анка Павлова, у-ка Бѣлоградчикъ

5. Стадо тропически животни. Думата се образува отъ две музикални ноти.

6. Часть отъ тѣлото. Прибави ли се една буква накрая, става необходимость отъ кжща.

Задава Иванъ Христовъ, у-къ, Варна.

игри-и-забави

ПОЗНАВАНЕ НА ПРЕДМЕТИ

Често пжти при лошо време, когато децата не могатъ да играятъ вънъ на чистъ въздухъ, се събиратъ на игра въ нѣкоя стая. Една забавна фокусъ-игра е следната: Поставятъ се на маса три предмети. Единъ отъ играчитѣ излиза и като се връща, заявява, че може да познае кой отъ тритѣ предмета е докоснатъ въ негово отсжтствие. Всички се очудватъ, а „познавача" се подсмихва.

А ето какъ става тая работа: Като при всѣки фокусъ и тука има шмекерия. „Познавачътъ" се уговаря предварително, безъ другитѣ деца да знаятъ, съ единъ отъ приятелитѣ си. Ако той докосне лѣвото си ухо, значи докоснатъ е лѣвия предметъ, ако докосне дѣсното си ухо — дѣсниятъ предметъ. Отвори ли малко устата си — срѣдния.

Такава е тайната на този фокусъ, който предизвиква много смѣхъ и учудване, ако се играе добре.

РЕШЕНИЕ НА ЗАДАЧИ ОТЪ БРОЙ 5

1. Баницата подъ връшника
2. Трезвость, братство, истина, свѣтлина.
3. Мара-жара
4. Дрѣнъ — Дрѣново
5. Тиганя
6. Очитѣ
7. Фъстъкъ
8. Ластовичка

Ребусъ 1: отвесно и хоризонтално:

Зора, окопъ, роза, апашъ.

Ребусъ 2:

6, 4, 2,
5, 0, 7
1, 8, 3

НОВИНИ

Следниятъ брой на в. „Славейче" ще излѣзе въ началото на м. априлъ и ще съдържа интересенъ и разнообразенъ великденски и пролѣтенъ материалъ.

Съ голѣмо намаление се ползува всѣки абонатъ на в. „Славейче" при изписването на хубавитѣ книги „Чудната стрела" отъ Георги Крънзовъ и „Джгоцвѣтно знаме" отъ Здравко Митовски и Георги Крънзовъ. И двѣтѣ книги сж богато илюстрирани и луксозно подвързани. Първата струва 40 лв., а за абонати 25 лв. Втората — 50 лв., за абонати — 35 лв. Суми се изпращатъ направо до редакцията на сп. „Българска мисъль", ул. „Чумерна", 29 — София. Пощ. чек. смѣтка 4767.

Българска мисъль, книга 2, год. XVII излѣзе отъ печатъ и съдържа работи отъ Кирилъ Христовъ, проф. Мих. Арнаудовъ, Ст. Чилингировъ, М. Несебърска, Ст. Станчевъ, Ал. Пундева-Войникова, Д-ръ Ив. Бояджиевъ, Р. Русевъ, проф. Попруженко и др.

Главенъ редакторъ проф. М. Арнаудовъ, редакторъ Георги Крънзовъ. Адресъ: ул. Чумерна, 29 — София, тел. 3-22-06. Пощ. чек. смѣтка 4767. Год. абонаментъ 120 лв. Абонатитѣ и настоятелитѣ на в. „Славейче" се ползуватъ съ намаление и могатъ да получатъ списанието за 100 лв. Предплатилитѣ до 31 мартъ получаватъ безплатна книга-премия, на стойность 60 лв.

Забавянето на в. „Славейче" става по независящи отъ насъ причини. Молимъ настоятелитѣ и абонатитѣ да бждатъ спокойни. Излизането на вестника е осигурено.

РЕДАКЦИОННИ

ВТОРОТО ИЗДАНИЕ на книгата-премия „Златната земя" се забави поради многото претрупана работа въ печатницата. Тѣзи дни излиза отъ печатъ и ще се разпрати на всички предплатили абонати. Другитѣ две книги-премии сж изчерпани.

УСИЛИЯТА и материалнитѣ жертви, които правимъ въ днешното тежко време, за редовното излизане на в. „Славейче" сж огромни. Ние разчитаме нашитѣ настоятели да разбератъ положението ни и ни подпомогнатъ като се отчетатъ своевременно, за да можемъ да посрѣщаме задълженията си и осигуримъ излизането на „Славейче" — най-добрия другарь на децата и помощникъ на учителя въ работата му.

НАСТОЯТЕЛИТѢ, които продаватъ вестника на ржчна продажба и още не сж отчели сумитѣ за пласиранитѣ броеве, молимъ, да побързатъ съ отчитането! Подпомогнете нашата тежка работа!

СКРИТА КАРТИНА

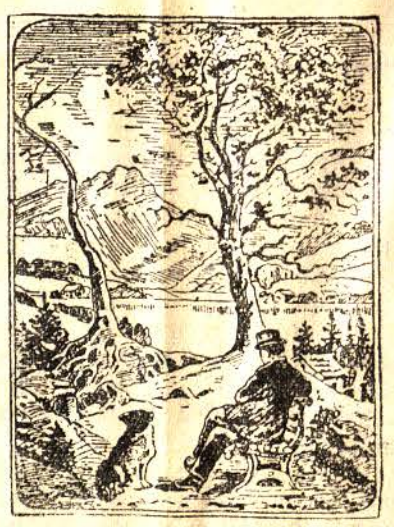

На тази картина има и една жена. Намѣрете я!

РЕШИЛИ ВЪРНО ВСИЧКИ ЗАДАЧИ:

Анка Михова, Гор. Орѣховица, Пенчо Аневъ, Самоковъ, Асенъ Георгиевъ, Мара и Ташка Божилови, Георги Пѣевъ, Горна Джумая, Свѣтмиръ Василевъ, Търново и Мери Колева, София.

Помѣстваме имената само на тѣзи ученици, които сж решили вѣрно всички задачи.

БѢЛИЯТЪ КАШАЛОТЪ

8. ПРИЗНАЧНАТА СТРУЯ

Отъ седмици вече обикаляме по всички посоки свѣтовнитѣ морета. Една свѣтла нощь, окжпана отъ лунна свѣтлина, когато се движехме изъ водитѣ на Кораловото море, се появи далече отъ пѣната, която окрабътъ образуваше, една сребърна струя. Освѣтена отъ луннитѣ лжчи, тя изглеждаше небесна. Пръвъ Федала я забеляза. Винаги, когато имаше луна, той стоеше на върха на голѣмата мачта. Следъ като бѣше стоялъ много нощи подредъ, безъ да издаде и най малъкъ звукъ, сега неговиятъ гласъ накара всички да изтръпнатъ.

— Пъхти!

Всички изкочиха на борда и бѣха готови да се спустнатъ въ лодкитѣ и да почнатъ една опасна нощна борба, но сребърната струя не се появи втори пжть презъ тая нощь.

Следъ нѣколко нощи сребърната струя отново се появи, но щомъ насочихме кораба къмъ нея, тя пакъ изчезна, сякашъ не бѣ се появявала никакъ. Нощь следъ нощь тя ни играеше сжщата игра. И при всѣко появяване тая самотна струя изглеждаше все по-далечна, каточели се отдалечаваше отъ насъ и ни примамваше къмъ себе си.

Между моряцитѣ се говорѣше, че тази таинствена струя идва отъ единъ и сжщъ кашалотъ, отъ бѣлиятъ кашалотъ Моби Дикъ. Когато корабътъ ни преминаваше край Носъ Добра Надежда, който съ право сж наричали носъ на буритѣ, ние трѣбваше да употрѣбимъ много сили, за да се измъкнемъ отъ това опасно мѣсто. Но тази бѣла струя, устремила своя перестъ водоскокъ къмъ небето, тази самотна струя, която ту се появяваше, ту изчезваше, ни примамваше къмъ себе си ние продължавахме неспирно да я гонимъ, безъ да я достигнемъ нито веднажъ.

Като напустнахме царството на Крозетскитѣ острови и се отправихме къмъ североизтокъ, попаднахме на голѣмо множество малки жълти рибки, които служеха за храна на китоветѣ и кашалотитѣ. Дълго време нашиятъ корабъ се движеше между тѣхъ, сякашъ минавахме презъ безкрайни ниви отъ зрѣло златно жито.

На втория день видѣхме многобройни стада кашалоти, които плуваха спокойно и съ разтворени челюсти поглъщаха малкитѣ рибки.

Нашиятъ корабъ продължаваше своя пжть къмъ югозападъ, въ посока къмъ островъ Ява. Една ясна утринь, когато надъ морето царуваше голѣмо спокойствие, Дагу съгледа отъ върха на мачтата страненъ призракъ.

— Това е той! — извика Дагу. — Показа се! Тамъ! Тамъ! Бѣлиятъ кашалотъ!

Моряцитѣ се спустнаха къмъ върховетѣ на мачтитѣ като пчели. Гологлавъ, въпрѣки силното слънце, Ахабъ стоеше на капитанското мостче. Като отхвърляше ржка назадъ, съ която даваше мълчаливи заповѣди на кормчията, той съ нетърпеливъ погледъ следѣше посоката, къмъ която Дагу бѣше прострѣлъ ржка.

Скоро четиритѣ лодки се спустнаха въ водата. Капитанъ Ахабъ зае мѣсто въ първата. Тя скоро изчезна въ морската ширь. Докато очаквахме да я видимъ, случи се нѣщо много странно, най-чудното явление, което потайнитѣ морета сж откривали до сега на човѣчеството. Една грамадна свѣтлокремава маса плуваше въ водата.

Тая маса нѣмаше ни лице, ни чело. Съ шумъ на бавно смучене тя изчезна. Старбъкъ, който не махваше очи отъ мѣстото, кждето тя изчезна, извика съ страненъ гласъ:

— Предпочитамъ да се бия съ Моби Дикъ, отколкото да срещна тебе, зловещи призрако!

— Какво бѣше това? — попита Фласкъ.

— Голѣмиятъ живъ скуидъ. Казватъ, че корабитѣ, които го видятъ, никога не се завръщатъ въ родното пристанище.

Сребърната струя

Капитанъ Ахабъ не проговори нито дума. Той само даде мълчалива заповѣдь да върнатъ лодката и се качи на кораба. Другитѣ се изкачихя следъ него.

9. СТЪБЪ УБИВА ЕДИНЪ КИТЪ.

На следния день бѣше мой редъ да бдя на най-предната мачта. Отпусналъ се спокойно на вжжетата, бѣхъ разтърсенъ отъ ненадеенъ ударъ. Съ едно подскачане дойдохъ на себе си. Точно предъ кораба, на стотина метра предъ него, единъ грамаденъ китъ се търкаляше въ морето. Сякашъ ударенъ отъ магическа пржчка, заспалиятъ корабъ се пробуди.

— Спускайте лодкитѣ! — викаше капитанъ Ахабъ.

Виковетѣ на моряцитѣ навѣрно изплашиха животното и то бавно почна да се отдалечава. Настанени въ лодкитѣ, ние се спустнахме следъ него.

Стъбъ извади кибритъ и запали лулата си. Той бѣше увѣренъ, че на него се пада честьта да улови този китъ.

— Не бързайте, момчета! — викаше той. Застаналъ на задната часть на лодката, той насърдчаваше хората си да напредватъ. — Готово! Таштего, удряй!

Копието изсвири въ въздуха.

— Назадъ!

Гребцитѣ дръпнаха назадъ. Лодката летѣше надъ разкипѣнитѣ води. Стъбъ и Таштего си размѣниха мѣстата.

— Събирай вжжето! — извика Стъбъ на преднитѣ гребци.

Всички започнаха да гребатъ по посока къмъ кита, докато единъ отъ гребцитѣ събираше вжжето. Когато се изравни съ бѣгащия китъ, Стъбъ започна да забива копието си въ кожата му. Червенъ порой течеше край раненото животно. Стъбъ продължаваше да му нанася удари съ копието.

— Мъртавъ е, г-нъ Стъбъ, — каза Дагу.

(Следва)

Печатница „Стопанско развитие", София Веслецъ 5 — 1942/365